

yderligere blev udvirket af det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (C. Rimestad) i denne Retning — (Vilde: Jeg har ikke sagt et Ord derom!) det skal Rigsdagstidenderne vise; disse Afbrydelser kunne ikke nytte — desuagtet anvendte han dog en Sammenligning med Noget, der i høieste Grad er et reent privatretligt Forhold, idet han sagde, at medens det simpleste Lynde her i Landet kan gaae til Domstolene for at faae en Tvist om sin Lønningsret afgjort, skal derimod en Embedsmand ikke kunne det. Dette er efter min Mening at forvandske Sagen. (Vilde: Det var stærkt!) Det forekom mig, at jeg hørte en Uttring, der tydede paa, at Noget tog Forargelse af dette Udtryk, men jeg mener dermed ikke, at der er nogen Forsalfkning tilstede; jeg mener kun, at Sagen sættes paa et urigtigt Standpunkt. Denne Sag hænger aldeles simpelt saaledes sammen: Staten trænger til visse Mænd, der kunne udføre dens Forretninger; den opstiller ved Lov visse Regler for den Maade, hvorpaa disse Mænd skulle lønnes for deres Gjerning, og dernæst indsætter den samtidig en Voldgiftsmand mellem dem og den anden interesserede Part, som ingenlunde er Finantsministeren, men som er Statsborgerne, der maae betale Embedsmændene; den indsætter denne Statens Pengeforvalter til at være den fortolkende Voldgiftsmand imellem de to virkelig interesserede Parter. Naar nu Noget ønsker at træde ind i en Stilling, som jeg ikke kan see, at der er det mindste Ydmygende i at træde ind i, fordi man har givet en saadan forud fastsat Bestemmelse, forekommer det mig, at det vilde være forunderligt, om Noget kunde beklage sig over, at en saadan Fortolkning gaves af denne Mand, og at der skulde være det mindste Skin af Uret deri. Uretfærdigheden, som det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds bragte i Anvendelse paa denne Bestemmelse, kan jeg saaledes aldeles ikke see Skygge af; men hvorfor har man valgt netop Finantsministeren hertil? Fordi man antager, at denne Mand, hvis Hverv det er at fortolke alle Bevillingsposters rette Betydning, netop maa være bedst flippet dertil og maa have bedst Dvelse deri. Det kan ingenlunde være

rigtigt, naar det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds sagde, at Domstolene havde den største Kyndighed og Dvelse netop i den Slags Sager; thi det er dog naturligtvis kun sjældent og undtagelsesvis, at de have med Siget at bestille, hvorimod det er den daglige Gjerning for Finantsministeren. Jeg finder altsaa, at det, foruden hvad der især er gjort gjældende af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Fenger), hvilket blev omtalt af den oftnævnte Rigsdagssmand for Københavns 1ste Valgkreds, ogsaa ligger i selve denne Sags Natur, at det maa være Finantsministeren, der er denne Voldgiftsmand. Hvorfor har der da været saa megen Strid om denne Sag, der udgives for at have en saa ringe Værdi — om saa jeg maa sige — eller en saa ringe Betydning i det virkelige Liv, men som skulde vedrøre et stort Princip? Striden kommer af, at der foreligger Exempler paa, at Domstolene have tilkjendt Embedsmænd Indtægter af Statskassen imod den bevilgende Myndigheds Villie. Deri have vi seet et Overgreb fra Domstolenes Side, og det er derfor, vi ville havt sat en Bom; deraf kan man forklare sig, hvorfor der kan være en lige Strid fra begge Sider. Det ærede Medlem nævnte selv et Tilfælde, hvori det i høi Grad var klart, at Domstolene optraadte som Bevillingemyndighed; det var nemlig det Tilfælde, hvori en Embedsmand var bleven entlediget eller affat fra sit Embede ved en kongelig Resolution, der bestemte, at hans Pension skulde fastsættes ved Lov, men uagtet denne kongelige Bestemmelse, som var begrundet i det kongelige Prærogativ, tillode Domstolene sig at underkaste denne Mand's Pensionsberettigelse en Undersøgelse efter de almindelige Regler for en ordinair Domstols Behandling af Sager. Saaledes forholdt denne Sag sig, der vedrørte en Virkedømmer, som havde været ansat ved Kronborg Birk. Vi have ligeledes havt Exempel paa, at Domstolene ere optraadte med en Fortolkning af Lønningsbestemmelserne for Borgmesteren i Randers, i hvilket Tilfælde det ligeledes var den almindelige Anskuelse her i Thinget, at Domstolene ikke havde ramt Lovens sande Mening, men man lod dog Sagen paa-